

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski /spr./

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

SSR del. do SO Robert Kubicki

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu dnia 28 stycznia 2016 roku

sprawy skazanego **A. W.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Środzie Wlkp.

z dnia 27.08. 2015 r. wydanego w sprawie o sygn. II K 212/15

1. na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje oczywiste omyłki pisarskie w pkt II części wstępnej wyroku łącznego, wskazując prawidłową sygnaturę akt tj. „II K 60/12” oraz prawidłową kwalifikację prawną czynu, za który skazano A. W. tj. z „art. 178 a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz. Adw. Zuzanny Taranczewskiej kwotę 147,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Robert Kubicki Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej wyrokiem łącznym z dnia 27 sierpnia 2015 r. połączył A. W. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 8 listopada 2012 r.

(sygn. akt: II K 690/12), którym to za przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. popełniony w dniu 16 sierpnia 2012 roku – wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 18 grudnia 2012 r.

(sygn. akt: II K 683/12), którym to za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 18 sierpnia 2012r. – wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

(obie kary orzeczone pierwotnie z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, zostały następnie zarządzone do wykonania) i wymierzył skazanemu karę łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy stwierdził, iż wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu i umorzył postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego. Nadto, Sąd I instancji zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania.

Wyrok został zaskarżony w części – w zakresie kary - na korzyść skazanego przez jego obrońcę, który zarzucił rażąco niewspółmierność, tj. surowość wymierzonej kary łącznej. Autor apelacji wniósł o wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy przypomina przy tym, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji o karze może ulec zmianie lub uchyleniu jedynie w razie stwierdzenia, iż kara ta jest rażąco niewspółmierna. „Niewspółmierność kary” jest natomiast pojęciem o charakterze ocennym, a żaden przepis kodeksu postępowania karnego nie określa granic współmierności. Jedynymi ustawowymi wyznacznikami kary, których przekroczyć nie można, są przepisy części szczególnej kodeksu karnego, a także przepisy jego części ogólnej określające zasady wymiaru kary. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, zgodnie z którym za rażąco niewspółmierną uznać należy karę, która - choć mieści się w granicach przewidzianych przez ustawodawcę - nie uwzględnia wszystkich dyrektyw wymiaru kary i jako taka jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Dodać przy tym należy, iż orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego sąd winien przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami,

za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2002 roku, II KK 270/02). Ponadto sąd powinien dokonać oceny okoliczności, jakie zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków i zdecydować, czy okoliczności te przemawiają na korzyść skazanego, czy ich charakter jest zdecydowanie odmienny. Należy również pamiętać, że przy wymiarze kary łącznej nie bierze się pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa. Z istoty instytucji kary łącznej wynika natomiast, że kara ta może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji (pochłonięcia przez karę najsurowszą pozostałych kar), zasady kumulacji (zsumowania kar jednostkowych) lub zasady asperacji, to jest pośredniej pomiędzy absorpcją a kumulacją.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji wskazuje, iż Sąd I instancji mógł wymierzyć skazanemu zaskarżoną karę łączną w przedziale od 1 roku i 6 miesięcy do 2 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu II instancji, kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności w stopniu dostatecznym uwzględnia okoliczności mające wpływ na jej wymiar.

Przede wszystkim Sąd II instancji zwraca uwagę na to, iż Sąd Rejonowy w sposób należyty ocenił wpływ, jaki na decyzję o wysokości orzekanej wobec skazanego kary łącznej miała nadesłana przez administrację Zakładu Karnego w G. opinia o A. W.. Po pierwsze, opinia ta nie jest wyróżniająca, a jedynie poprawna. Po drugie zaś, skazany odmówił odbywania kary w trybie programowego oddziaływania, co poddaje w wątpliwość jego zaangażowanie w prawidłową resocjalizację, nie uczestniczy w organizowanych zajęciach kulturalno-oświatowych, i raz wystąpił z wnioskiem o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej, przy czterech wnioskach o przyznanie nagrody. Należy również podkreślić, iż prawidłowe zachowanie skazanego na terenie jednostki penitencjarnej jest jego obowiązkiem, opinii tejże nie należy więc przeceniać.

Idąc dalej Sąd Odwoławczy podnosi, iż Sąd Rejonowy właściwie ocenił również związek przedmiotowo – podmiotowy, który nie jest na tyle ścisły, by mógł stanowić podstawę do określenia wymiaru kary łącznej przy zastosowaniu zasady

pełnej absorpcji, bowiem łączeniu podlegały skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego, przekonuje o tym, że wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, mimo zbieżności czasowej czynów, nie uwzględniałoby w dostatecznym stopniu dyrektyw karania obowiązujących przy wymierzaniu kary łącznej. Sąd Odwoławczy podkreśla bowiem, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy w okresie czasu objętym skazaniem. I jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady absorpcji, jak i zasady kumulacji, to niemniej, rozstrzygnięcia te, jako skrajne winny znajdować zastosowanie jedynie w zupełnie wyjątkowych sytuacjach. Popelnienie więcej aniżeli jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od zasady absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie bowiem takiej kary doprowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, a zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ukształtowany wobec skazanego przez Sąd I instancji wymiar kary łącznej jest zgodny z zasadami obowiązującymi przy wymiarze kar łącznych i nie razi swoją surowością, zaś apelacja nie dostarczyła tego typu argumentów, które władne byłyby podważyć ocenę poczynioną przez Sąd Rejonowy.

Z tych też względów, orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

Koniecznym było natomiast sprostowanie treści wyroku Sądu I instancji w zakresie sygnatury jednego z wyroków stanowiących przedmiot orzekania oraz kwalifikacji prawnej czynu przypisanego nim skazanego. Jak wynika z akt sprawy, wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 22 lutego 2012 r. zapadł w sprawie o sygnaturze II K 60/12, nie zaś II K 460/12, zaś kwalifikacja przypisanego mu w tej sprawie czynu to art. 178a § 2 k.k., a nie art. 178a § 1 k.k. W myśl art. 105 § 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy może sprostować oczywistą omyłkę pisarską w toku postępowania drugoinstancyjnego, co też uczyniono.

Zgodnie z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasadą w postępowaniu odwoławczym jest ponoszenie kosztów przez skazanego. Tym samym, zasadniczo należałoby obciążyć A. W. kosztami postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie. Jednakże, Sąd Okręgowy, w pkt. 4 wyroku zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów, mając na uwadze treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i uznając, iż uiszczenie kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe z uwagi na to, że przebywa on w zakładzie karnym, a ma na utrzymaniu dzieci.

Konieczne nadto było zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu stosownego wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze.

Robert Kubicki Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga